

هنرهای ملی نمایشی در ایران

در شماره قبل که مقاله «تئاتر جوانان» را درج کردیم یکی از خوانندگان هنردوست وارد محفل نمایش بخود زحمت داده و دفتر مجله آمد و درباره مقاله مزبور توضیحاتی داد و انتقاداتی نمود که آن انتقادات موجب گردید که بحث ادامه یابد و راهی از این میان پیدا گردد.

دوست ما موضوع درام نویسی را پیش کشید و پرسید «اداره کمال هنرهای زیبا که در نظر دارد تئاتر و نمایش را در مدارس تدریس و بسط دهد و ذوق هنری دانش آموزان و دانشجویان را پرورش داده آنها را برای ایجاد یک محیط مناسب هنری آماده نماید، برای اساس هنرهای نمایش و پایه و سایه آن یعنی (نمایش نامه نویسی) چه فکری کرده است؟ آیا مثل تئاترهای تهران که نمایشنامه های ترجمه شده را بطور ناقص نمایش مینهند در نظر دارد که همان راه دنبال شود یا آنکه قصد دارد «تئاتر نویسی» ملی را ترویج نماید؟» و باز سؤال نمود «دروس و رتبه که ما بخواهیم از دبستان نمایشی بوجود آوریم آیا تنها باید از ادبیات کلاسیک ایران استفاده کنیم یا باید زندگی روز مردم را موضوع نمایشنامه های خود قرار دهیم؟»

مردم را موضوع نمایشنامه های خود قرار دهیم؟

بطوری که ملاحظه میشود سؤالات بسیار عمیق و حساب شده انتخاب شده است و طرح کننده آن همانطور که بعد روشن شد شخص مطلع و واردی بود. وقتی ماه این قبیل خوانندگان و علافندان بهتر بر میخوریم چقدر بکار خود امیدوار میشویم. متوجه میگردیم که کارها گو آنکه آقدرها هم پراهمیت نبوده مورد توجه و شور قرار میگیرد.

این برخورد ها و این گونه بحثها سبب میشود که بسیار نکات تاریک روشن شود و کوره راهی که قبل از ما با کوشش قابل تقدیر یکمده هنر دوست و هنرمند ایجاد گشته با تلاش هنرمندان همسرا وسعت بیشتری یابد و بعد از ما آنرا «پناه راهی» تبدیل نمایند.

سؤال دوست ما کاملاً بنیاسی و «اداره کمال هنرهای زیبا» که قصد دارد تئاتر را در بین طبقات مردم بخصوص در بین جوانان تعمیم دهد با چه مصالح و ابزار کاری میخواند این قدم بزرگ و پراهمیت را بردارد؟ آیا تنها بخدای روحی کشورهای دیگر (تئاتر هنرمندان خارجی) برای مردم ماکافی است و یا آنکه لازم است محتوای روحی مناسب و مطبوعی هم که با سلیقه و مذاق مردم ایران توافق داشته باشد بآن اضافه شود؟ بدون شك آنطور که زندگی سرداران با عظمت و بیادبیرت ایران (ابومسلمها و یعقوب لیثها) برای مردم مکتب و آینه عالی و دیدنی باشد زندگی یک سردار فقید غربی با مختصات روحی و آداب مغرب زمین او نمیتواند آنان را در درو خوبی ما تأثیر نماید.

این نیازمندی را ما همیشه حس کرده ایم و هنر نمایشی خود را از آنجا که مفاهم درام ها و نمایشنامه های همپایه آثار درام نویسان بزرگ جهان بوده است فقیر و تهی دست یافته ایم و برای راههای از همین فقر معنوی است که بفکر چاره افتاده ایم و میخواهیم با کوشش دست جمعی نویسندگان هنرمند این قصبه را مرتفع نماییم.

آثار تاریخی، داستانهای منظوم شعری ملی، افسانه ها و ترا نه های محلی اهالی کوهستانی و وضع عمومی و زندگی مردم ایران بقدری سایه روشن های برجسته و جالب دارد که میتواند هر آن انگیزه برای درام نویسان ما باشد.

امروزه هنرمندان بزرگ نمایش جهان آثار خود را از روی زندگی مردم کشور خود اقتباس میکنند و آنچه لطف و زیبایی که در سبک «نورالایم» مشاهده میشود تنها بظواهر همین ابتکار نویسندگان است. زندگی مردم کوهستانی و عشایر ایران معلقات از مضامین دست نخورده، ترا نه های محلی و مثل های عامیانه، دارای طراپف و نوکنای است که مانند آفتاب ایران درخشندگی و گرمی دارد.

تاریخ ایران، افسانه ها و فلک و روایع زندگی مردم ما، بویژه قابلیت و استعداد گسترش و پرورش را دارند، همه آن مضامین دست نخورده و بکرانه! تنها درام نویسانی لازم است که با تکنیک صحیح

از آنها استفاده کنند و آثار جاویدانی بوجود آورند .

مسئله همین جاست . کلیه هنرمندان گذشته و حال ایران، هنرمندانی که با ادبیات و هنر آشنایی کامل دارند در اکثر رشته های هنری کار کرده اند جز در امور نمایشی و اگر هم نمایشنامه ای از این دسته هنرمندان بدست آمد ارزش فوق العاده ندارد .

در حقیقت میتوان گفت که هنرمندان ما به شعر و درمان و نول نویسی علاقه بیشتری نشان داده اند تا به نمایشنامه نویسی و حال آنکه در حال حاضر درام نویسی یکی از مؤثر ترین رشته های ادبی بشمار میرود .

چه خوب بود شعر از نویسندگان هنرمند عصر ما (بهار، هدایت، جمالزاده) همانطور که بانو لها و اشعار خود ادبیات ما را غنی کرده اند بیش از این به هنرهای نمایشی توجه میکردند .

ما احتیاج داریم و از هنرمندان خود میخواهیم که بیش از پیش به هنر نمایشنامه نویسی توجه نمایند و مردم ما را که تشنه آثار ملی هستند با آثار نمایشی خود سیراب نمایند .

ح سهرابی

یک قدم برای پیشرفت تئاتر

اوارده کلی برای نمایشنامه های بهترین نمایشنامه ها میگیرد

بنظر تقویت هنر ملی تئاتر و ایجاد مکتب صحیح تئاتر نویسی در ایران اداره کل هنرهای زیبا از کلیه نویسندگان و هنرمندان رشته نمایش دعوت مینماید که در مسابقه تعیین بهترین نمایشنامه تئاتر شرکت نمایند .

شرایط مسابقه

۱- نمایشنامه ها میبایست نمودارها از تاریخ یا فلکور و با زندگی مردم ایران باشد .

۲- نمایشنامه ها میبایست از لحاظ نوع نمایشنامه نویسی صحیح و با اصول و قواعد مربوطه این فن منطبق باشد .

۳- نمایشنامه مورد نظر میبایست در هیچ تئاتری بازی و با چاپ نشده باشد .

جوایز مسابقه

برنده اول	۱۵۰۰۰ ریال
دوم	۱۰۰۰۰
سوم	۵۰۰۰

مفت مسابقه تا پنجم خرداد ماه ۱۳۳۶ می باشد .

هیئت داورى مسابقه از بین اساتید و هنرمندان ایران و از طرف اداره کل هنرهای زیبا انتخاب میگردد .

سه نمایشنامه ای که بعنوان بهترین اثر نمایشی انتخاب میشوند ضمیمه مجله نمایش چاپ و منتشر میگردد .